

12de JAARGANG, NR. 223
15 SEPTEMBER 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP PLAAT

Pharoah Sanders, Haden/Jarrett,
 Chris Beckers, Melissa Aldana,
 Cedar Walton, Arve Henriksen,
 ICP Orchestra, Eric Ineke e.a.

13 JAZZ OP DE PLANKEN

Jazz Middelheim, Odd Pearls,
 ZomerJazzFietsTour e.a.

EN VERDER:

18 New York Calling (Roos Plaatsman)

19 Bestsellers Jazz Center

JAZZFLITS 224

staat **6 OKTOBER** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

**LAREN JAZZ AWARD
 VOOR MAARTEN HOGENHUIS**

Altsaxofonist Maarten Hogenhuis (1986) heeft de Laren Jazz Award 2014 gewonnen. Hij ontving de prijs op 6 september tijdens het festival Laren Jazz.

Maarten Hogenhuis heeft zijn eigen formaties en is ook actief in Bruut! en The More Socially Relevant Jazz Music Ensemble. Hij verleent hand- en spandiensten bij onder anderen zanger Ruben Hein, Benjamin Hermans New Cool Collective Bigband en de gitaristen Jesse van Ruller en Anton Goudsmit. Hogenhuis was in 2012 de beste solist van de Dutch Jazz Competition en kreeg een jaar later de Keep An Eye Jazz Award voor beste solist en zijn trio. De jury roemt 'zijn attractieve en attaquerende stijl van spelen en soleren' en voorspelt 'deze schitterende muzikant een grote toekomst'.

De Laren Jazz Award wordt sinds 2003 jaarlijks toegekend aan een jonge, talentvolle Nederlandse jazzmusicus. De jury bestaat uit Cees Schrama, Co de Kloet en Frits Landesbergen. De Award bestaat uit een speciaal vervaardigd bronzen beeldje (van Ben Hosman, beeldend kunstenaar te Laren) en een geldbedrag. Na Tineke Postma in 2002 is Maarten Hogenhuis de tweede altsaxofonist die de prijs krijgt. Vorig jaar mocht trompettist Ruud Breuls (52) de prijs in ontvangst nemen.

Lees [Jazzflits](#) op uw tablet

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

De formatie Duck Tape Ticket. (Foto: Masha Zeithem)

KEEP AN EYE FOUNDATION BETAALT CD-OPNAME VAN DRIE AANSTORMENDE TALENTEN

In een nieuwe wedstrijd voor veelbelovende jazzbands, The Records genaamd, mogen de drie winnaars op kosten van de Keep an Eye Foundation een cd maken. Acht bands strijden op 27 september in het Conservatorium van Amsterdam om de drie prijzen.

Behalve een cd mogen de winnaars ook een promotieclip maken. Al met al mogen ze ieder een bedrag van 10.000 euro besteden. De bands krijgen ook professionele coaching bij het in de markt zetten van hun muziek. Acht bands geven acte de presence: Jan Geijtenbeek's Goatmusic, Startas Orkester, Alessandro Fongaro Quintet, Caspar van Wijk Quartet, Duck Tape Ticket, EVA, David Mingiullón Quartet en Urban Voyage. Alle deelnemers zijn alumni van Nederlandse conservatoria.

De jury, bestaande uit onder anderen gitarist Anton Goudsmit en pianist Bert van den Brink beoordeelt de bands tijdens de wedstrijd op de muzikale vaardigheden en 'musicianship'.

De Keep an Eye Foundation is een particuliere stichting. Via de stichting worden jonge studerende muzikanten/kunstenaars geholpen bij de start van hun loopbaan.

NIEUWS

Jeroen van Vliet brengt nieuwe versie Zeeland Suite

In het weekend van 5, 6 en 7 september heeft pianist Jeroen van Vliet op zes Zeeuwse buitenlocaties een nieuwe versie van de Zeeland Suite uitgevoerd. Hij trad daarmee in de voetsporen van Leo Cuypers, die in 1977 zijn Zeelandsuite met onder anderen saxofonist Willem Breuker en drummer Martin van Duynhoven uitvoerde. Voor de gelegenheid componeerde Van Vliet zes nieuwe stukken en voorzag hij Cuypers' stuk 'Joplin' van een nieuw arrangement. Van Vliet stelde een ensemble samen met Anton Goudsmit (g), Mete Erker (ts), Joris Posthumus (as), Joris Roelofs (kl), Frans van der Hoeven (b) en Pascal Vermeer (d). Van de zes locaties waar werd opgetreden, werden er maar twee van tevoren bekendgemaakt: het Dorpsplein in Nisse en het Nollenhoofd in Vlissingen. VPRO en NPO hebben opnamen van het project gemaakt.

Sonny Rollins krijgt Preis der deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2014/3' toegekend aan de albums 'Road Shows Vol. 3' van Sonny Rollins (Okeh) en 'Zürich Concert – SWR New Jazz Meeting' van het Ingrid Laubrock Octet. (Intakt). De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

MPS-catalogus digitaal verkrijgbaar

De complete catalogus van het Duitse jazzlabel MPS is nu ook digitaal verkrijgbaar. In de catalogus zit onder meer werk van de pianisten Oscar Peterson, George Duke en Monty Alexander. <http://www.mps-music.com>.

Bredase Beaux Jazz werkt samen met Chassé Theater

De Bredase stichting Beaux Jazz hoeft niet langer meer steeds van podium te verkassen. Met ingang van het nieuwe seizoen wordt samengewerkt met het plaatselijke Chassé Theater. Dit najaar zijn daar vijf concerten. Het seizoen is 13 september geopend met trompettist Eric Vloeimans. Beaux Jazz werd achttien jaar geleden opgericht ter promotie van 'moderne, vernieuwende jazz van kwalitatief hoog niveau'.

PRIJZEN

OPLICHTER BEROOFT PIANIST CECIL TAYLOR VAN 500.000 DOLLAR PRIJZENGELD

Pianist Cecil Taylor (85) is door oplichting een bedrag van 500.000 dollar misgelopen. Het bedrag was hem in 2013 als prijzengeld van de Japanse Kyoto Award in het vooruitzicht gesteld.

Cecil Taylor was bevriend met oplichter Noel Muir. De twee leerden elkaar kennen toen hij als aannemer bij een buurman van de pianist in New York City aan het werk was. Muir reisde afgelopen november met Taylor mee naar Japan om de Kyoto Award in ontvangst te nemen. Daar gaf Muir aan de organisatie een banknummer op dat van de Cecil Taylor Foundation zou zijn en waarop twee weken later een bedrag van 492.722,55 dollar werd gestort. De rekening stond echter op naam van MCAI Construction, het bedrijf van Muir. Toen de 'fout' aan het licht kwam was het geld al verdwenen.

Muir moest zich medio augustus voor een rechtbank in Brooklyn voor zijn daad verantwoorden. Er hangt hem een gevangenisstraf van maximaal vijftien jaar boven het hoofd. "The defendant befriended Mr. Taylor and won his trust, which later made it easier for him to allegedly swindle this vulnerable, elderly and great jazz musician", aldus de openbare aanklager op 12 augustus in een bericht van Reuter.

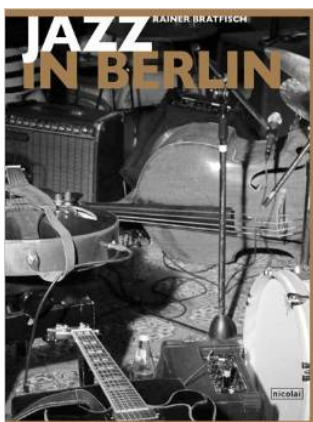
OVERIG

Frankrijk centraal tijdens Jazzhead! 2015

De Franse jazz staat in 2015 centraal tijdens de beurs Jazzhead! in Bremen. Op de beurs zal een breed spectrum van de Franse jazz worden gepresenteerd. Eerder waren Turkije, Spanje, Israël en Denemarken partnerlanden.

JAZZ OP PAPIER

EUROPA'S JAZZMETROPOOL

Rainer Bratfisch.

Jazz in Berlin.

Berlijn : Nicolai, 2014.

470 pag. : ill. ; 30x22 cm.

ISBN 978-3-89479-802-4 geb. in doos.

Prijs 129 euro.

Van de meeste landen valt de jazzhistorie samen met die van de hoofdstad: Praag in Tsjechië, Kopenhagen in Denemarken. Een geschiedschrijving van de jazz in Londen en Parijs kennen we dan ook niet. In het gunstigste geval wordt, over Noorwegen bijvoorbeeld, het achterland meegenomen of publiceert een aantal enthousiastelingen een boek over Toulouse in Frankrijk. In Oostenrijk zette een auteur de hoofdstad op het tweede plan: Wien, ein Vorort von Graz? "Längst hat Wien aufgehört das Jazz-Zentrum Österreichs zu sein".

In Duitsland liggen de zaken anders. Daar strijden al sinds een jaar of twintig diverse steden om de ereplaats. Kosten noch moeite werden gespaard als het ging om boekwerken over de jazz in Keulen, Frankfurt en Dortmund. In het rijtje ontbrak tot nu toe Berlijn. Daarin is nu voorzien door een 'concerto to end all concertos'.

In een imposante – en prijzige – uitgave gaat de schrijver Rainer Bratfisch een stap verder: Berlijn is de jazzmetropool van Europa. En dan gaat het niet om promotie; er komt geen sponsor of 'oberbürgermeister' aan te pas en Bratfisch staft zijn stelling met cijfers. Wel behoeft de bewering, bij nadere kennisgeving, een kanttekening: schrijver plaatst de muziek van het interbellum binnen het kader van het bruisend uitgaansleven dat de stad toen kenmerkte. Groot was het aanbod aan variëteit, circusoptredens en stomme films. Er ontwikkelde zich een kunstrichting Dada, waartoe de Vlaamse schrijver-dichter Paul van Ostaïen zich voelde aangetrokken. De stad kende 'meer vioolsleutels dan huissleutels'. Slaap speelde er geen rol. Er vallen namen als de Comedian Harmonists, Barnabás von Géczy en Eddy Walis, ook hier bekende muzikanten voor een eerdere generatie.

Ook de jazz na 1945 kent schrijver een ruime interpretatie toe: skiffle, dansorkesten, smooth jazz, Multikulti jazz, Echtzeitmusik (= Improvisation = Geräusch + Klang). Daarnaast wijdt hij hoofdstukken aan retro-swing, traditionele jazz, allianties met andere kunstvormen, de clubs, de festivals, de inbreng van radio en televisie, de platenmaatschappijen en, niet te vergeten, de voornaamste vertegenwoordigers. En heden ten dage bloeit de jazz in Berlijn als nooit tevoren.

Bijzondere aandacht krijgen de periode tijdens de Tweede Wereldoorlog alsmede die daarna vanwege de bijzondere status als gevolg van de tweedeling Oost-West te midden van het door de Russen bezette gebied. Dat is niet zo verwonderlijk, want Bratfisch (1946), zelf geboortig in wat vlak daarna de DDR werd, schreef daar eerder al een boek over (Freie Töne, 2005). Hij verhaalt over het zwalkend beleid van de machthebbers, en een dicht netwerk om ieders gangen na te gaan: "In Bezug auf die Einwohnerzahl verfügt das Ministerium für Staatssicherheit (MfS) der DDR mit durchschnittlich einem hauptamtlichen Mitarbeiter auf 180 Einwohner über den größten geheimdienstlichen Apparat der Weltgeschichte. In Berlin ist die Dichte der Mitarbeiter pro Einwohner noch höher."

Na 1947 was de stad vanwege zijn insulaire ligging en de politieke instabiliteit niet langer het centrum van de Duitse jazz. Alle glans was verdwenen, de muzikanten trokken weg. Veertig jaar later, in 1989, na de val van de muur, troffen twee in wezen ver uit elkaar liggende systemen elkaar: in West-Berlijn beschikten de musici over een netwerk van clubs, over contacten met platenfirma's en draaide de stad mee in het wereldwijde concertcircuit. Aan de andere kant zaten de musici nog vast in een duidelijk gestructureerd cultuurapparaat – inhoudelijk vrij, maar als individu nog binnen de mechanismen van een totalitair systeem. Het overzichtelijk opgezette, rijk geïllustreerde boek sluit af met op dertig pagina's 85 korte biografieën van de belangrijkste musici en een literatuurlijst, waarin helaas de dissertatie van Kees Wouters, 'Ongewenste Muziek' (Den Haag, 1999) onopgemerkt is gebleven. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

PHAROAH & THE UNDERGROUND Spiral Mercury Clean Feed

Bezetting:

Rob Mazurek (cnt, fl, elektronica, voc),
Mauricio Takara (cavaquinho, perc,
elektronica),
Guilherme Granado (synth, samples,
perc, voc),
Matthew Lux (bg),
Chad Taylor (d)
+ Pharoah Sanders (ts, voc).

Je hebt gasten en gasten. De ideale muzikale gast past naadloos in de groep waar hij bij wordt gevraagd. Kornettist Rob Mazurek nodigde tenorsaxlegende Pharoah Sanders uit bij zijn gecombineerde groep Chicago/São Paulo Underground voor een optreden op het festival Jazz em Agosto, vorig jaar in Lissabon. Vooral in de eerste stukken van deze registratie horen we de invloed van Sun Ra, een van de eerste werkgevers van de jonge Pharoah in de vroege jaren zestig. De saxofonist voelt zich aldus meteen als een vis in het water en vormt een goed klankkoppel met de onopgesmukte kornet van Mazurek. De melodieuze grooves van basgitarist Matthew Lux, die de ruggengraat vormen van deze stukken, zorgen voor een scheut jazzrock à la Soft Machine of Nucleus. Hypnotiserend, en dus een goed complement voor het Sun Ra-gevoel.

Hypnotiserend is ook de kalimba die drummer Chad Taylor tevoorschijn tovert voor het begin van 'Asasumamehn'. De gestopte kornet van Mazurek doet in deze betoverende sfeer zeer denken aan Don Cherry. Alles bij elkaar zorgen dergelijke elementen voor genoeg variatie in de set, die zonder breaks voor afzonderlijke nummers wordt gespeeld. Tegen het einde zakt daardoor de spanning wel even wat in, maar met de curieuze geluiden van 'Ghost zoo' zit je als luisteraar dan ineens weer recht overeind.

Herman te Loo

Bekijk deze formatie hier: <http://bit.ly/1zPvVIV>

KEITH JARRETT & CHARLIE HADEN Last Dance Ecm

Bezetting:

Keith Jarrett (p),
Charlie Haden (b).

Door het overlijden van bassist Charlie Haden minder dan een maand na de release van deze duo-cd, en door de titelkeuze, krijgt 'Last Dance' natuurlijk een gewicht dat bij de opnamesessies niet aanwezig was. De opnames werden namelijk in maart 2007 al gemaakt in de huisstudio van Jarrett, bij een soort reünie van beide heren naar aanleiding van een film over Haden, 'Rambling Boy'. Hun originele samenwerking, binnen de context van Jarretts zogenaamd 'Amerikaans Kwartet', dateerde uit de jaren zeventig (toen namen ze geen standards op), maar de muzikale verstandhouding is nog steeds intact; Jarrett legde zich bovendien sindsdien toe op het 'All-American Songbook', en Haden is een meester van de duoformule.

Deze cd stamt van dezelfde opnamesessie als de cd 'Jasmine' (2010), en volgt helemaal dezelfde lijnen: spontane lezingen van klassiekers die helemaal drijven op de muzikaliteit en het métier van de heren, met, gezien de sobere bezetting, weinig echt vuurwerk; toch is de muziek niet zo 'verstild' als je misschien zou verwachten. De ballads krijgen vaak een impliciet dubbel-tempo-gevoel mee, en Jarrett hanteert bijna overal een (harmonisch geüpdate) Erroll Garner-techniek – een linkerhand die ongeveer op elke kwartnoot een akkoord speelt; in combinatie met Hadens strategisch geplaatste grondnoten (een 'walking bass' kan je het vaak zelfs nauwelijks noemen), levert dat een soort statige puls op die een mooi tapijt vormt voor Jarretts lyriek, heel anders dan bij zijn trio-opnamen van standards. Bijkomend pluspunt is dat je door de intieme studio-opname bij de twee op schoot lijkt te zitten. Niet vernieuwend, misschien zelfs niet verrassend, maar erg mooi.

Arne Van Coillie

Bekijk hier een korte video over het album:
<https://www.youtube.com/watch?v=fhBaeVKAoCw>

ANGLES 9
Injuries
Clean Feed

Bezetting:

Goran Kajfes (cnt),
 Magnus Broo (tp),
 Mats Åleklint (tb),
 Martin Küchen (as, ts, comp),
 Eirik Hegdal (bars, ss),
 Alexander Zethson (p),
 Mattias Ståhl (vib),
 Johan Berthling (b),
 Andreas Werliin (d).

JAZZ OP DE PLAAT

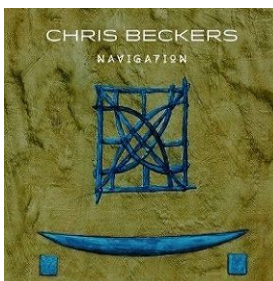
Op de website van het Portugese label Clean Feed wordt de groep Angles 9 van saxofonist Martin Küchen vergeleken met het Liberation Music Orchestra. Zowel de (linkse en ietwat sombere) politieke standpunten van de Zweedse bandleider als zijn arrangeertalenten wijzen inderdaad in die richting. De Spaans getinte openingsmelodie van het titelstuk van 'Injuries' (het tweede album van de groep) bevestigt de muzikale beïnvloeding. De aanzwellende blazers en de marsroffel van drummer Andreas Werliin hadden niet misstaan in het orkest van Charlie Haden. Maar er is veel meer te genieten op 'Injuries'. De aantekelijke groove van 'European boogie', bijvoorbeeld. Probeer daar maar eens stil bij te staan. En hetzelfde geldt voor de Afrikaanse ritmiek van 'Ubababa' of de paso doble in 'In our midst'. Het contrast tussen de vrolijkheid van dergelijke stukken en de desolaatheid van de alleen overblijvende piano van Alexander Zethson na het blazersgeweld van het titelstuk is groot en zet het album als geheel kracht bij. Küchen heeft een topensemble om zich heen geformeerd en kan melodieën schrijven die al na een eerste beluistering dagenlang in je hoofd blijven hangen. De balans tussen strak ensemblewerk en de losheid van improvisaties en solo's is bovendien ook nog eens perfect. Charles Mingus of Chris McGregor had zich er niet voor geschaamd. Het album is verkrijgbaar op cd en dubbel-lp.

Herman te Loo

Het album is hier te beluisteren:

<http://www.cleanfeed-records.com/disco2.asp?intID=455>

CHRIS BECKERS
Navigation
CrisCrazzRecords

Bezetting:

Chris Beckers (el-g),
 Jimmy Haslip (b),
 Phaedra Kwant (b),
 Gary Novak (d),
 René Creemers (d),
 Marcel Serierse (d),
 Jeroen de Rijk (perc),
 Herman Wolters (toetsen),
 Hermine Deurloo (hca),
 Eric Vloeimans (tp),
 Chris Hinze (fl),
 Efraim Trujillo (ts),
 Ilja Reijngoud (tb),
 Red Limo String Quartet.

Zijn vorige cd 'Seven Frames of Mind' verscheen alweer vijf jaar terug. Het werd hoog tijd voor een nieuweling en die is er nu. Ook voor zijn jongste jazzfusion- en jazzrockproductie 'Navigation' heeft gitarist Chris Beckers (1953) samengewerkt met Amerikaanse en Nederlandse topmusici, onder wie bassist Jimmy Haslip, die meehielp bij de productie en te horen is op zes van de zeven eigen composities van de Amsterdamse snarenvirtuoso.

'Navigation' is een afwisselende cd met stevige rock, heftige fusion, groovy funk, hiphopachtige klanken maar ook met lyrische ballads'

Behalve Haslip doet drummer Gary Novak uit de VS mee. En Beckers slaagde er in de fine fleur van de Nederlandse jazz te laten meespelen. Dat heeft geleid tot een afwisselende cd met stevige rock, heftige fusion, groovy funk, hiphopachtige klanken maar ook met lyrische ballads. De titels zijn stuk voor stuk energiek en sterk qua opbouw en samenwerking. Hoewel Beckers gitaarspel de rode draad vormt, krijgen de andere musici alle ruimte om te excelleren.

De basistracks nam Chris Beckers op in Los Angeles met Jeff Lorber en Haslip, waar Beckers kind aan huis is. De afrondende opnamen maakte de gitarist in zijn eigen studio in Amsterdam. Kennelijk was de sfeer bij alle sessies ontspannen, want 'Navigation' ademt een aangename relaxtheid. Niemand haast zich of zit te freaken in de lange nummers en door de grote variatie in stijlen blijft het album boeien.

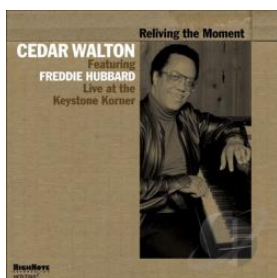
Hans Invernizzi

(<http://www.chrisbeckers.com>)

Bekijk hier een promoclip van het album 'Navigation':

<https://www.youtube.com/watch?v=bMJ2YkwjONI>

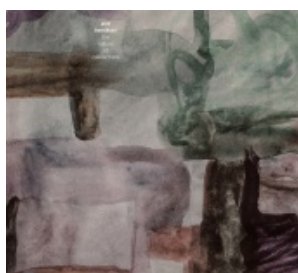
CEDAR WALTON
Reliving The Moment
Live At The Keystone Korner
HighNote

Bezetting:

Bob Berg (ts),
 Cedar Walton (p),
 David Williams (b),
 Billy Higgins (d),
 + Freddie Hubbard (tp, flh).

ARVE HENRIKSEN
The Nature Of Connections
Rune Gramofon

Bezetting:

Arve Henriksen (tp, piccolo tp, p),
 Nils Økland (v, hardanger fiddle,
 viola d'amore),
 Svante Henryson (c),
 Gjermund Larsen (v, hardanger fiddle),
 Mats Eilertsen (b),
 Audun Kleive (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Wijlen Cedar Walton was een van de grote bebop- en hardbop-pianisten. Hij maakte tientallen opnamen. Als sideman, maar vooral ook als leider. 'Reliving The Moment' werd live opgenomen rond de jaarwisseling van 1977 - 1978 in de Keystone Korner in San Francisco. Walton speelt samen met tenorsaxofonist Bob Berg - hier nog als regelrechte bebopper - en met trompettist Freddie Hubbard (als gast). De ritmetandem bestaat uit bassist David Williams en drummer Billy Higgins. David Williams is tijdens deze opname nog niet zo lang van de partij als bege-leider. Hij zou uiteindelijk tot Waltons dood (in 2013) met hem blijven spelen. Ook Bob Berg was eind jaren zeventig maar net bij de pianist in dienst. Ze zouden in Eastern Rebellion nog jaren samen optrekken.

Het kwartet en zijn gast spelen hier in 'full flow'. Het springerige openingsnummer 'Midnight waltz' wordt door het kwartet in volle vaart doorgenomen. Alle vier zijn ze volledig thuis in dit nummer. In 'Ugetsu' voegt Hubbard zich bij het stel en hij valt, wellicht aangestoken door de brille van het openingsnummer, niet uit de toon. Hubbard kende het nummer nog uit zijn tijd bij Art Blakey and the Jazz Messengers en neemt het thema voor zijn rekening. Bob Berg soleert als eerste en fervent. Zoals het een live uitvoering betaamt, wordt er meer risico genomen dan bij een opname in de studio. De trompettist speelt ook mee op 'Byrdlike' en op 'Impressions' van Coltrane. 'For all we know' is een feature voor Bob Berg. Diverse stukken van de plaat zijn echte repertoirestukken van Cedar Walton. Voor wie Walton niet kent is 'Reliving The Moment' daardoor een boeiende kennismaking en voor de Walton-kenners is de cd een feest van herkenning.

Hessel Fluitman

Cedar Walton met Freddie Hubbard in de jaren negentig:
<https://www.youtube.com/watch?v=QO6EhWSD-qU>

'The Nature Of Connections' is een titel die een geschiedenis omvat, een jarenlange periode van voorbereiding die ooit begon bij de wens van Henriksen om te werken met een strijkkwartet. De aard van verbindingen, zou vertaald de titel kunnen luiden. In het zoeken naar strijkers ging het de Noorse trompettist niet alleen om de instrumentatie, maar ook om de mensen met wie hij die verbinding aan zou gaan en hoe die verbinding zich dan ook muzikaal zou laten kennen. Zo delicaat als verbindingen kunnen zijn, zo gevoelig is de muziek op dit album.

'The Nature Of Connections' is een opmerkelijk fraaie cd'

Negen nummers die tezamen een suite van fragiliteit verklanken, met de klank van weemoed, melancholisch en zacht, en met tedere traagheid. Muziek die je geconcentreerd beluistert. Uiterst subtiele minimalistische patronen met veel ruimte in de muziek. Bij het lezen van de informatie in het cd-boekje doet zich iets curieus voor. In de regel is de musicus of de band op wiens naam het album uitgegeven wordt degene die de stukken speelt en heeft gecomponeerd. Arve Henriksen speelt wel op alle tracks, maar van de negen werken is hij van slechts één de componist, alle overige nummers staan op naam van de meespelende musici. Ook dat werpt een bijzonder licht op de titel van deze opmerkelijk fraaie cd.

Frank Huser

Beluister de track 'Hambopolskavalsen':
<http://bit.ly/1BmBdrC>

JAZZ OP DE PLAAT

AZURE Hiptronics Azuremusic

Bezetting:

Rik Mol (tp),
Rogier Schneemann (g),
Frederico Solazzo (p),
Luciano Poli (b),
David Barker (d).

Bekijk een album-teaser:

<http://bit.ly/1Arv37i>

'Hiptronics' is een wel heel passende titel voor dit album. 'Hip' spreekt voor zich, maar ook 'tronics' doet denken aan de tijd dat de elektronica zijn intrede deed. In de jazzmuziek werd dat keerpunt voornamelijk gemarkeerd door de gewaagde initiatieven van Miles Davis. En al gauw denken we dan aan jazzrock en fusie. Azure laat zijn cd dan ook beginnen met dit soort muziek. Gelukkig is dat stuk, 'Ocean's edge', met een baldadig toetsendeel, elektronisch handgeklap en een wat al te gemakkelijk themaatje niet karakteristiek voor wat zal volgen. Dat is gelukkig wat meer serieus. Men blijft in het geschetste tijdsbeeld, met een vette bas, strakke drums en vlotte gitaar en toetsen. Soms heeft de muziek wat weg van de stijl van de Japanse band Casiopea. Azure draait voornamelijk om gitarist Rogier Schneemann. Hij zegt geen pure jazz te maken: "De laatste tijd doen we meer met grooves, en euhh... het is elektrisch en funky en zo!" Hij schreef de meeste stukken van 'Hiptronics'. Er wordt meer nadruk gelegd op sfeer dan dat er sprake is van technische hoogstandjes. In de liner notes, met een surrealistische afbeelding voorop, wordt de achtergrond van de stukken toegelicht.

De cd bevat een paar mooie ballads: 'Miss Incognita' van Ril Mol en 'Puddle of sand' van Rogier Schneemann. In 'Planets I' en 'Planets II' zitten korte samples verwerkt van de oorspronkelijke klassieke compositie van Gustav Holst. De tweede versie is theateraler, dreigender en intenser. De cd sluit af met een andere editie van het openingsstuk, nu aangevuld met zang en rap. Terugkijkend naar het gehele album kan je concluderen dat het een heel divers resultaat is, zonder de homogeniteit die je vanaf de tweede track vermoedt. Het is dan ook moeilijk om een track aan te wijzen als karakteristiek voor 'Hiptronics'. De band is dit najaar te zien en te horen in diverse zalen in het land.

Peter J. Kortens

KIKOSKI, CARPENTER, NOVAK, SHEPPARD From The Hip BFM jazz

Bezetting:

Bob Sheppard (saxen),
David Kikoski (p),
Dave Carpenter (b),
Gary Novak (d).

Bij pianist David Kikoski denk ik meteen aan Criss Cross. Maar liefst op 24 producties van dat label is hij als leider (met in de regel eigen werk) of begeleider te vinden. Op 'From The Hip' is Kikoski in een gelegenheidskwartet – met Bob Sheppard (sax), Dave Carpenter (bas) en Gary Novak (drums) - in vooral standards te horen. De plaat werd opgenomen in een studio met een klein publiek erbij.

Omdat vooraf niet geoefend werd, kregen de standards een iets onorthodoxe behandeling. 'Mr PC' wordt door Kikoski improviserend ingeleid. Hij geeft het thema langzamerhand handen en voeten, totdat het in zijn volle glorie tevoorschijn kwam. Ook in 'If you could see me now', een 'feature' voor de pianist, scharrelt hij langzaam naar het thema. Je hoort onderweg voortdurend citaten en verwijzingen naar de song. Bob Sheppard doet dat in 'Autumn leaves' ook, dat meanderen naar het thema. Dat is het aardige van bekende composities: als luisteraar ben je op de hoogte van de herkenningspunten en weet je waar de artiest naar toe werkt, of in ieder geval wat de basis is van zijn improvisatie. In 'Star eyes' wandelt bassist Gary Novak op zijn gemak de weg naar het thema op. Tenorist Sheppard zoekt vervolgens uit hoe ver hij komt in de 'bermen' van deze bekende weg. Kikoski vindt vervolgens dat het 'op het asfalt' toch lekkerder rijdt en improviseert op snelheid.

Hessel Fluitman

Beluister een cd-track: <http://bit.ly/YqTzK4>

TRÆBEN
Looking At The Storm
 Jarr Records

Bezetting:

Søren Ballegaard (ts),
 Jens Larsen (g),
 Olaf Meijer (b),
 Haye Jellema (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Als een gebrandschilderd raam dat je meezuigt in een dynamiek van lijnen en ritmes, langs getemperde stemmige improvisaties of voorbij fel oplichtende klankexplosies die in strak gespeelde patronen en in vloeiende bewegingen een fijnzinnige samenhang laten zien. Geen facet is hetzelfde en toch is er die sterke cohesie. Zo is de hoesomslag van 'Looking At The Storm' de perfect gekozen verbeelding van wat het kwartet van Træben op dit nieuwe album laat horen. Het verbeeldt hun muzikale signatuur, een gezamenlijke muzikale taal die bestaat door het samenkomen van die veelvormige kleurigheid. Dit geldt voor de muziekstukken, maar zeker ook voor de band en hun spel. De vier bandleiden en de vier instrumenten gaan in de composities verder dan de traditionele rolverdeling van begeleiders en solisten. Elk van de musici creëert een universum door vanuit de eigen positie voortdurend te verschuiven naar die van het collectief en vanuit het gemeenschappelijke weer op zoek te gaan naar de eigen identiteit. Een fascinerende beweging, kenmerkend voor de muziek van Træben.

Na 'Nordic Project' (2008) en 'Push' (2012) is 'Looking At The Storm' hun derde plaat. Een typische Træben-plaat, want het is opnieuw fris, puntig, stevig, gedreven, avontuurlijk, oprecht en hartstochtelijk, maar ook ingetogen in prachtige lyrisch-melancholische stukken met een intiem poëtische sfeer. Meer dan op de vorige twee albums zijn de uptempo nummers ruiger, met meer rock-sound, vooral wanneer gitarist Jens Larsen gebruikmaakt van oversturing die een rauwe vurigheid creëert. 'Looking At The Storm' is een schitterend vervolg in het oeuvre van Træben, waarmee de band de eigen soundtrack verder ontwerpt en vindingrijk en vernieuwend evolueert. Een plaat die hoorbaar met plezier is gemaakt, mooi geproduceerd met aandacht voor detail en een excellent voorbeeld van hedendaagse jazz.

Frank Huser

Beluister de preview van 'Looking At The Storm':
<http://bit.ly/1nKCwbV>

ICP ORCHESTRA
East Of The Sun
 ICP

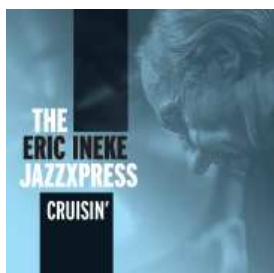
Bezetting:

Thomas Heberer (tp), Wolter Wierbos (tb),
 Michael Moore (as, kl), Ab Baars (ts, kl),
 Tobias Delius (ts, kl), Mary Oliver (v, av,
 voc), Tristan Honsinger (c, voc), Guus
 Janssen (p, o), Ernst Glerum (b), Han
 Bennink (d, voc).

Luister naar het titelnummer:
<http://youtu.be/SPIXqDdoBKg>

Na de monumentale cd-box is catalogusnummer 051 alweer een ijkpunt in het oeuvre van de Instant Composers Pool. 'East Of The Sun' is namelijk de eerste cd zonder oprichter en pianist Misha Mengelberg. Toch ademt het album aan alle kanten de geest van de componist en aanstichter. Dat begint al met de opening, 'Psalm', een vocaal stukje dat een impressie geeft van het (onbedoeld) achter elkaar aan zingen van een (protestantse) kerkgemeente. Hilarisch én boeiend tegelijk, zoals zoveel composities van Mengelberg. De rest van het programma biedt veel goede hoop op de toekomst, want met Ab Baars, Michael Moore en Tristan Honsinger heeft de ICP ook componisten van formaat in de gelederen. Voeg daar dan de zeer geïnspireerde gastrol van Guus Janssen als pianist én componist ('Rondo') aan toe, de weelderige arrangementen van Michael Moore van Count Basie's 'Moten swing' (gewiekst aan 'Lavoro' van Sean Bergin gesoldeerd) en het titelnummer (opgedragen aan manager Susanna von Canon), plus de altijd perfect kloppende improvisaties aan toe, en je weet dat het meer dan snor zit. Het ICP Orchestra, met of zonder Misha, kan worden bijgeschreven in het rijtje van de allergrootste jazz- en improvisatiegroepen, zoals het Art Ensemble of Chicago, het Sun Ra Arkestra en het orkest van Duke Ellington (jawel, ook dat).

Herman te Loo

ERIC INEKE'S JAZZXPRESS**Cruisin'****Daybreak/Challenge****Bezetting:**

Rik Mol (tp),
 Sjoerd Dijkhuizen (ts, baskl),
 Rob van Bavel (p),
 Marius Beets (b),
 Eric Ineke (d).

JAZZ OP DE PLAAT

'Cruisin' is alweer de zesde cd van onze eigen hardbop hoop in bange jazzdagen! Dat drummer Eric Ineke in dit idioom goed uit de voeten kan weten we al sinds de jaren zestig. Je hoort dat zijn hart sneller gaat kloppen bij de muziek uit de Blue Note-koker van rond 1960. 'Catchy' thema's en spetterende soli zijn het devies en daar is niets mis mee. Vanaf de eerste noten van 'Oak city' (een Horace Silver-achtig stuk van Rik Mol) hoor je waar het om gaat bij het JazzXpress: swingen en soleren alsof het je laatste solo op aarde is. De 'jonge honden' (geheel naar Art Blakey's voorbeeld) trompettist Rik Mol en tenorsaxofonist Sjoerd Dijkhuizen kwijten zich voortreffelijk van deze taken. Hoogtepunten zijn Mols solo op 'The end of the affair' en Dijkhuizen's Hank Mobley-achtige spel op het hele album. Maar de echte verrassing (voor zover je dan nog een verrassing kan noemen) is het spel van Rob van Bavel. Wat is dat toch een ondergewaardeerde gigant op de piano. Zijn begeleiding is altijd 'spot on' en ondersteunend waar nodig. Zijn soli zijn composities op zichzelf met structuur, logica en een brille die je zelden op de Nederlandse jazzvelden hoort. Tevens is zijn bijdrage aan 'What is this?' de sterkste van de cd. De opname, gemaakt door Marius Beets, laat in het laag helaas wat te wensen over. De bas zelf sneeuwt onder in de ensembles en de trommels van Ineke zijn wat 'dozig'. De basdrum verzuipt zelfs totaal. Ook de radiovriendelijke mix van het titelstuk had voor mij niet gehoeven, maar ik begrijp de drang naar 'airplay'. Deze kritische noten daargelaten kan Eric Ineke trots zijn op dit album. Het is weer beter dan het vorige.

Reinier van Bevervoorde (oud-leerling van Eric Ineke)

VERA KAPPELER**O Hett I Flügel****Veto Records****Bezetting:**

Vera Kappeler (p).

Vera Kappeler speelt op haar soloplaat 'O Hett I Flügel' stukken van de Zwitserse musical- en operettecomponist Paul Burkhard. Daarmee borduurt ze voort op de jazztraditie, maar met een ander repertoire dan de geijkte standards. De bekendste melodie op de cd is 'O mein papa' uit Burkhard's musical 'Der Schwarze Hecht.' Voor dit stuk heeft Kappeler de piano geprepareerd – met vilt, schroefjes of papier tussen de snaren van het instrument – waardoor de noten een andere klank krijgen. Sommige zingen langer na, klinken als metaal, of worden gedempt. Zo ontstaan er aangenaam wringende dissonanten als achtergrond voor de melodie. Toch laat ze mogelijkheden liggen en staat de preparatie slechts in dienst van het effect. Met muziek van een operettecomponist kunnen de dijenkletsers niet ontbreken. Neem bijvoorbeeld 'Ich mag nicht rosenkohl,' met de uitstekende tekst 'Ich mag nicht Rosenkohl, ich mag nicht weißen Kohl, ich mag nur einen Kohl – ich mag nur Alkohol'. Helaas blijven de woorden achterwege. Toch is het een heerlijk, maar lullig, stukje muziek. Maar meer dan een curiosum is het niet. Nergens vliegt de muziek echt uit de bocht. Ook voor het titelstuk heeft Kappeler de piano geprepareerd. Wederom levert het niet meer op dan een aardig effect. De kitsch – camp of niet zo u wilt – eigen aan operette- en musicaliedjes verdwijnt daardoor. Ze probeert de originele melodie naar een ander niveau te tillen maar stijgt niet uit boven gemankeerde salonmuziek op een oude barpiano. Geinig, maar niet voor vier minuten.

Kappeler speelt muziek die soms charmeert of ontroert maar na een paar stukken gaat vervelen. De variëteit om de cd uit te luisteren ontbreekt. Als soloplaat schiet 'O Hett I Flügel' te kort.

Jan Nieuwenhuis

MELISSA ALDANA
Melissa Aldana & Crash Trio
Concordjazz

Bezetting:
 Melissa Aldana (ts),
 Pablo Menares (b),
 Francisco Mela (d).

STEFANO LUIGI MANGIA/ADOLFO LA VOLPE/GIORGIO DISTANTE
Glad To Be Unhappy
Leo Records

Bezetting:
 Stefano Luigi Mangia (voc, melodica),
 Adolfo La Volpe (ac-g, el-g, elektronica,,),
 Giorgio Distante (tp, elektronica).

JAZZ OP DE PLAAT

De eerste twee albums van Melissa Aldana heb ik gemist – net zoals het begin van de carrière, die zich in thuisland Chili blijkbaar al sinds haar zestiende op de belangrijke podia ontplooit. Maar het winnen van de 'Thelonious Monk International Jazz Saxophone Competition' in 2013 leverde haar onder meer een contract bij Concord op, met een betere verdeling tot gevolg – en nu ligt de plaat met haar 'Crash Trio' op mijn virtuele draaitafel.

'Aldana speelt hedendaagse freebop, met één been in de traditie, met veel ruimte voor interactie, met een indrukwekkende maturiteit en autoriteit'

Wie de hoes ziet en een Candy Dulfer-achtige act verwacht, komt (aangenaam) bedrogen uit: Aldana speelt hedendaagse freebop, met één been in de traditie, met veel ruimte voor interactie, met een indrukwekkende maturiteit en autoriteit. Een vanzelfsprekende autoriteit met een fluwelen handschoen (een Selmer Mark VI tenorsaxofoon, waarop haar grootvader al speelde): geen assertief haantjesgedrag, maar een veeleer zachte klank, een beetje omfloerst, welhaast vibrateloos, al is er wel regelmatig plaats voor een goedgeplaatst glissando. Dit is een trio zonder akkoordinstrument: dat lijkt voor de moderne tenorist, sinds Sonny Rollins, bijna een noodzakelijke faze – maar ál te vaak wordt de vrijgekomen ruimte door de drie overblijvende instrumenten helemaal volgespeeld. Hier niet: het Crash Trio (en de opname) klinkt bijzonder transparant en akoestisch, en straalt op één of andere manier rust uit, zelfs in de snellere of vrijere nummers – al wil drummer Francisco Mela, zeker live, wel eens de stokebrand spelen. De cd besluit met een bijzonder warme, integere soloversie door Aldana van Thelonious Monks 'Ask me now'. Bijzonder sterk: ik wacht op de eerste doortocht door onze Lage Landen...

Arne Van Coillie

Bekijk Melissa Aldana met haar Crash Trio hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=cnGVYT3m39o>

Na het conceptalbum 'Ulysses' van twee jaar geleden bewandelen de Italianen Stefano Luigi Mangia (stem) en Adolfo La Volpe (gitaar) op deze nieuwe cd wat minder pretentieuze wegen. 'Glad To Be Unhappy' gaat uit van de Rodgers & Hart-song, waarmee het album ook opent en waarbij het origineel volledig opengeboken wordt. De plaat brengt verder eigenzinnige 'liedjes' waarin de hese stem van Mangia centraal staat en die zich ergens halverwege tussen Chet Baker en Robert Wyatt laat plaatsen. De elektronica en de sfeervolle, Frisell-achtige gitaar van La Volpe is de andere grote factor in het geluidsbeeld. Nieuw bij het duo is de inbreng van de derde man, trompettist Giorgio Distante. Bij de nummers waarbij hij betrokken is, zorgt hij voor sfeer, met een fluisterende trompettoon die een instrumentale variant lijkt van de vocale bijdragen van Mangia. Namen als Jon Hassell en Arve Henriksen komen op bij het horen van deze jonge Italiaan. De songs en soundscapes (die soms als intro dienen en soms een eigen leven leiden) hebben een goede spanningsopbouw en zorgen in hun breekbaarheid voor ontroering.

Herman te Loo

Luister hier naar de titeltrack van 'Glad To Be Unhappy':
<http://youtu.be/wJbO3Fb3G0I>

FIRE! ORCHESTRA**Enter**

Rune Gramofon

Bezetting:

Mariam Wallentin, Sofia Jernberg, Simon Ohlsson (voc), Goran Kajfes (cnt), Niklas Barnö, Magnus Broo, Emil Strandberg (tp), Mats Åleklint (tb), Per Åke Holmlander (tu), Anna Högberg (as), Mats Gustafsson (ts, dir) Elin Larsson (ts), Fredrik Ljungkvist (bars, kl), Martin Küchen (bars), Jonas Kullhammar (bs), Christer Bothén (bkl), Sören Runolf, David Stackenäs (g), Andreas Söderström (lapsteel g), Martin Hederos (el-p, o), Sten Sandell (keyb, mellotron), Joachim Nordwall (electronica) Johan Berthling (bg), Joel Grip, Dan Berglund (b), Andreas Werliin, Johan Holmegard, Raymond Strid (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Het uitroepteken in de naam van het Fire! Orchestra staat er niet voor niets. Dit Zweedse orkest is in alle opzichten uitgesproken en compromisloos. De 28 muzikanten behoren tot de top van de Scandinavische geïmproviseerde muziek en komen uit groepen als Angles 9 (zie elders in deze Jazzflits), The Thing en Atomic. Dit nieuwe album, 'Enter', is een soort symfonie, in de dubbele betekenis van het woord. 'Symfonie' is letterlijk 'samenklank' en de groep brengt een gevaarlijk muzikaal brouwsel met elementen uit rock, punk, noise, freejazz en Europese geïmproviseerde muziek. Maar ook de vorm van het vierdelige stuk, dat de hele cd beslaat, is symfonisch. Thema's komen terug (zoals het blazersthema uit 'Part two' dat weer opduikt in 'Part three') en de compositie eindigt waar hij begint, met een hypnotische vamp op de Fender Rhodes van Martin Hederos. Vanuit de stilte bouwt hij samen met zangeres Mariam Wallentin aan een song die doet denken aan het ijzelijke thema uit de tv-serie 'The Bridge'. Als achtereenvolgens de andere zangers en blazers zich erbij voegen (strak gearrangeerd door trombonist Mats Åleklint) klinkt het even als het Dedication Orchestra. Daarna voegen de elektrische gitaren en elektronica zich erbij, en dendert de boel naar een gillende climax. Dat procédé (dat een aantal malen terugkeert) geeft 'Enter' een vorm die misschien iets voorspelbaar is, maar wel degelijk indruk maakt. De kolkende freejazz-climaxen, de beukende ritmes van de drie drummers, de oorverdovende gitaarnoise laten je als luisteraar verbluft achter om de draad weer op te pakken met een wonderschone blazershymne of een pointillistische vocale improvisatie. Het is allemaal aanwezig en het is allemaal even waardevol, want de muziek van het Fire! Orchestra is als het leven zelf: heftig, ontroerend, verstild, liefdevol en dramatisch.

Herman te Loo

Hier speelt de groep 'Enter': <http://youtu.be/6FC7-NWITp8>

LARS DANIELSSON**Liberetto II**

ACT

Bezetting:

Lars Danielsson (b, c, p), Tigran (p, Fender Rhodes), John Parricelli (g), Magnus Öström (d, perc, electronics), + Mathias Eick (tp), Dominic Miller (g), Caecilie Norby (voc), Zohar Fresco (perc, voc).

De samenwerking tussen de Zweedse bassist/cellist Lars Danielsson en de Armeens-Amerikaanse pianist Tigran bestaat al enige jaren. Op 'Liberetto II' hebben slagwerker Magnus Öström (oud-lid van het trio EST) en gitarist John Parricelli zich bij hen gevoegd. Op de cd spelen de bas en cello van leider Danielsson een hoofdrol in uiterst beheerst vormgegeven muziek.

Het album telt twaalf stukken, waarvan tien van de leider, een van Tigran en een van beide musici. Ze worden door verschillende combinaties uitgevoerd: bas/cello en trompet (het drieluik 'Tima', 'Bla' en 'Violet'), het kwartet (zes stukken), met soms een extra muzikant, en bas/cello en piano. De piano van Tigran duikt zeven keer op (een keer in een duet met de bassist) en de trompet van gast Mathias Eick klinkt in vijf stukken.

'Een cd met etherische muziek van grote klasse'

Ondanks de verschillende combinaties is de cd een eenheid. De muziek heeft een bijna klassiek aandoende klank. Het klinkt alsof het gros uitgeschreven is, zo precies wordt er samengespeeld. Niet zelden unisono. De plaat is imponerend rustgevend en is nog zuiverder van klank dan de eerste 'Liberetto'-cd. Toegankelijke, Zweeds/Armeense, etherische muziek van grote klasse.

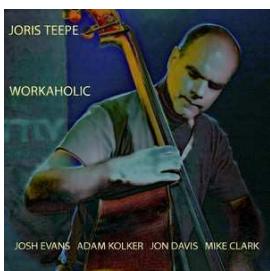
Hessel Fluitman

Luister hier naar het stuk 'Eilat':

<https://www.youtube.com/watch?v=v1GSgonX7M4>

JAZZ OP DE PLAAT

JORIS TEEPE **Workaholic** Unseen Rain Records

Bezetting:

Joris Teepe (bg, b),
Mike Clark (d),
Josh Evans (tp),
Adam Kolker (ts, bkl),
Jon Davis (p).

Alleen al een vluchtige blik op de biografie en discografie van bassist, componist en producer Joris Teepe doet je glimlachen bij de titel van zijn nieuwste album. Sinds zijn vertrek naar New York (in 1992) is hij een veelgevraagd musicus. En dat is een understatement. Zijn bijdragen aan opnames van anderen, als bassist, componist en producer, zijn niet gering en de lijst van musici met wie hij heeft gespeeld is groot. En dan zijn er nog de albums die hij onder eigen naam uitbrengt, waarvan 'Workaholic' de elfde in de rij is. Het kan haast niet anders dan dat je gevormd wordt door al deze ervaringen. Dat wil zeggen, als je er open voor staat. Zoals Joris Teepe, die zich welbewust is van zijn scholing als musicus door deze loopbaan. 'Workaholic' is daar als het ware een reflectie op, maar misschien ook te beluisteren als een verklaring van zijn muzikale ontwikkeling en de vorming van een eigen idioom dat omschreven kan worden als eclectische expressiviteit. Want dat is wat je hoort in zijn composities én in zijn basspel. Het vermengen van stijlen en het bijeenbrengen van verschillende invloeden leidt bij Joris Teepe niet tot een stuurloos samenraapsel. In tegendeel, de composities op 'Workaholic' laten een ambiance ontstaan die doordacht klinkt en tegelijk spontaan. Het is uitgesproken expressief en met een notie van historie staand in een rijke jazztraditie. Dat is mede te danken aan een groep uitstekende musici, onder wie Mike Clark, ooit drummer bij Herbie Hancock's Headhunters. De band speelt hecht, fantasievol, swingend en speels. De plaat is goed geproduceerd, klinkt helder en 'dichtbij', geeft je het gevoel erbij te zijn. 'Workaholic' is het statement van een liefhebber, van een jazzmusicus pur sang.

Frank Huser

Bekijk de promo-video van 'Workaholic':
<https://www.youtube.com/watch?v=Gb9A3n306fA>

STEFANO BOLLANI **Joy In Spite Of Everything** ECM

Bezetting:

Mark Turner (ts),
Stefano Bollani (g),
Bill Frisell (g),
Jesper Bodilsen (b),
Morten Lund (d).

Het Italiaans-Deense trio van Stefano Bollani heeft weer een cd uitgebracht. Voor 'Joy In Spite Of Everything' nodigde de pianist twee grootheden uit: gitarist Bill Frisell en tenorist Mark Turner. De vijf maakten in de New Yorkse Avatar studio een cd met vijf kwartier muziek. Het is open, frisse en stimulerende muziek. Geen zwaar aangezette contemplatieve of als 'belangrijk' neergezette muziek, dan wel 'zwervend-door-de-geest!'-ontstane ECM-muziek. Op 'Joy In Spite Of Everything' staat communicatieve muziek.

Het speelplezier straalt van de combinatie Frisell-Bollani af. Bill Frisell heeft zich op diverse gebieden als gitarist bewogen, maar hier is hij gitarist pur sang. Doordat hij met zijn ietwat droge tenorgeluid bijna automatisch de hoofdrol neemt, blijft Mark Turner goed staande in de vijf stukken die hij meespeelt. Frisell speelt naast de vier kwintetstukken in nog twee stukken mee: in een kwartetstuk en in een duostuk, samen met Bollani. De beide begeleidende Denen zijn gewend aan het spel van Bollani. Als ritmetandem zijn ze een hechte eenheid. Zwaarwegende titels als 'No pope no party' (een stuk waarin stevig wordt geïmproviseerd en samengespeeld) en 'Joy in spite of everything' suggereren donkere muziek, maar niets is minder waar. Het feestelijk gevoel dat de calypso 'Easy healing' je meteen geeft, behoud je de hele cd.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=aHViqpdOnBE>

JAZZ OP DE PLANKEN

ODD PEARLS

Bezetting:

Tineke Steenbrink (orgels), Judith Steenbrink (viool), Diederik Rijnstra (trompet, samples), Matthias Klenota (viool), Nadine Henrichs (viool), Caroline Kang (cello), Daniel Cross (percussie, samples).

Datum en plaats:

6 september 2014, Orgelpark Amsterdam.

Beluister hier fragmenten van de voorstelling:

<https://soundcloud.com/oddpearls>

De formatie Odd Pearls. (Foto: Keke Keukelaar)

Zeven musici verbinden zich door een onzichtbare draad te weven waaraan 'vreemde parels' geregen worden. Minimalistische patronen vanuit een gedempt orgel, zacht ritmisch zwellende vioolklanken, de hartslag van een sonoor klinkende grote trom en een broos klinkende trompet creëren een serene ambiance in het sfeervolle Orgelpark in Amsterdam. De uitvoering van 'Odd Pearls' is begonnen, het samenwerkingsproject van de klassiek geschoolde Tineke en Judith Steenbrink en de trompettist/componist en jazzmusicus Diederik Rijnstra, uitgevoerd in een zevenmans bezetting. Wat gebeurt er wanneer een getalenteerd jazzmusicus en twee begenadigde musici uit de klassieke school van de barokmuziek praten over wat hen beweegt bij het musiceren, over wat hen daarbij frappeert, over wat hen bindt? Wat gebeurt er wanneer deze drie mensen samen muziek maken, op hetzelfde podium, op hetzelfde moment? Wat gebeurt er met het publiek dat daarnaar luistert? En wat gebeurt er in de muziek die dan ontstaat? Er ontstaat verbinding, bevrijding en ontroering. Er ontstaat muziek die voorbijgaat aan de conventies van de definiëring door kaders. Dit is muziek die het dogma doorbreekt, die appelleert aan emotie en daarmee misschien wel het meest refereert aan waar muziek in essentie voor is bedoeld. Of, zoals Sonny Rollins het zegt, muziek die je brengt op een ander niveau, waar het gevoel de plaats inneemt van het denken.

...vervolg in de rechterkolom

Judith Steenbrink. (Foto: Keke Keukelaar)

Trompettist/componist en jazzmusicus Diederik Rijnstra en Tineke en Judith Steenbrink hebben zich de afgelopen twee jaar met deze vragen beziggehouden. 'Odd Pearls' is de adembenemend mooie en boeiende uitkomst van dit proces.

Met akoestische en elektronische instrumenten, met samples van gesprekken, door solozang gezongen commentaren op YouTube van wat mensen bij filmclips van muziek van Bach schrijven, als gebalanceerd geheel geconstrueerd in een avontuurlijk libretto met klank, licht en ruimte als pijlers bij de uitvoering. Letterlijk omdat de musici zich bewegen in de ruimte van het Orgelpark waardoor die ruimte betekenis krijgt en met licht dat op enig moment in een dirigerend ritme dimt en oplicht. 'Odd Pearls' is als een dynamische beweging die fascineert en ontroert, die je raakt. Het is een ode aan de verwondering, een imponerende lofzang op de essentie van muziek, een intrigerend verhaal over ontdekkingen. Niet voor niets kreeg het gezelschap een ovationeel applaus. Met recht!

Frank Huser

Sonny Rollins legt uit: 'Music is meditation':

<http://bit.ly/1qDUiIz>

RALLYE AU FIL DE L'EAU 2014

Datum en plaats:

31 augustus 2014,
Luik.

Nooit in Luik geweest? Wel, kom dan volgend jaar tijdens de zesde editie van Rallye Jazz au fil de l'eau, een muzikale wandeltocht langs de oevers van de Maas. Met dit (gedeeltelijk) gratis festival bewijst de stad Luik het mekka te zijn van de jazzscene in België. Minder bekend bij ons Vlamingen en Nederlanders, maar de vijfde Rallye op zondag 31 augustus was absoluut de verplaatsing waard.

Langzaam maar zeker groeit dit jonge muziekgebeuren uit tot een familiegebeurtenis. Overdekt of niet, de concerten brengen een scala van bebop tot avant-garde, improvisaties en Braziliaanse casestudies. Er is voor elk wat wils. Het programma start om 13.00 uur en loopt tot in de avond door. De klepper van deze editie vond je in het Théâtre de Liège met de Italiaanse saxofonist **Rosario Giuliani**. Hij blies je compleet van je sokken met onnavolgbare (be)bop. Prachtig hoe gesofisticeerd de klassiek geschoolde slagwerker van dienst Mimi Verderame hem ritmisch ondersteunde.

In het Centre Culturel van Liège Les Chiroux trad een Fins duo op met ingenieus samenspel: **Alexi Tuomarila** op piano en **Jorma Kalevi Louhivuori** (de man met de onuitspreekbare naam) op trompet. Jazz draagt een elitair label en ik geef toe, mainstream kon je hun concert niet noemen. Maar wat een wonderlijk mooi geheel, ragfijne melodieën met de intermezzo's van het kleurrijke showbeest Jorma (met een mooi versierde rode trompet). Wonderbaarlijke kwaliteit.

Marino Serdons

JAZZ OP DE PLANKEN

Rosario Giuliani. (Foto: Jean Schoubs)

Mimi Verderame. (Foto: Jean Schoubs)

'Prachtig hoe Mimi Verderame, de klassiek geschoolde slagwerker van dienst, Rosario Giuliani ritmisch ondersteunde'

Alexi Tuomarila. (Foto: Jean Schoubs)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP DE PLANKEN

ZOMERJAZZFIETSTOUR (ZJFT)

Datum en plaats:

30 augustus 2014,
Reitdiepdal, Groningen.

Het leek wel of er meer publiek dan ooit tevoren in de 28-jarige geschiedenis van de ZJFT op deze fietstocht langs kerkjes, boerenschuren en enkele andere bijzondere locaties was afgekomen. Zoals zo vaak was er vooral een straf windje om de beenspieren te kietelen. Het schrale zonnetje en een enkel druppeltje regen horen er bij. Druk was het dus, vooral in de vele kerkjes die ten opzichte van de grote groep fietsers steeds kleiner lijken te worden. Voor het eerst werden bonnetjes uitgedeeld aan vroege vogels zodat die gewoon een uurtje op een van de grafstenen konden wachten tot het begin van de tweede set om daarmee een plaatsje te garanderen.

Zoals de laatste jaren gebruikelijk was er een aantal routes uitgezet, opgebouwd uit thema's als jazz & literatuur, de Italiaanse route, routes met nadruk op gitaristen of het werk van kunstenaar Lucebert, maar je laten leiden door de windrichting was ook geen slechte optie. Wie het slim aanpakte kon wel een kwart van de 27 concerten meemaken.

De start met gitariste **Corrie van Binsbergen** was een gelukkige. Zij gaf droog en knisperend commentaar op de korte gedichten van Tjiske Jansen, die uit haar in maart te verschijnen bundel 'Mini-avonturen' prachtige observaties, vaak vanuit het perspectief van het kind Tjiske, voordroeg. Voor mij was de ZJFT rond met de afsluiting door Alan Purvis en Albert van Veenendaal, drummer en pianist bij Binsbergen, die buitengewoon muzikaal met kinderspeelgoed en geprepareerde piano hun gevoelens uitten bij de droogkomische verhalen van schrijver A.L. Snijders.

Er waren weer veel hier nog onbekende muzikanten die indruk maakten. In het kerkje van Fransum speelden basgitarist **Luc Ex** en trombonist **Johannes Bauer** met de Franse klarinettiste **Isabelle Duthoit**, die vooral indruk maakte als 'zangeres' door onheilspellend, ongeremd en zichzelf helemaal gevend te schreeuwen en daarmee alle duivels uit deze eeuwenoude kerk te verdrijven. Daarmee in contrast was de Belgische gitarist **Bert Docks**, die met typische Belgische humor zeer rustige en melodieuze muziek vermomde als psychedelische rock. Humor die ook niet ontbrak ...vervolg in de rechterkolom

Vlnr Eugene Chadbourne, Jan Klare, Bart Maris. (Foto: Tom Beetz)

Arno Bakker (links) en Gerri Jäger. (Foto: Tom Beetz)

bij de accordeonisten **Tuur Florizoone** en **Didier Laloy**. Schijnbaar een confrontatie tussen het chromatische en diatonische accordeon, tussen Vlaanderen en Wallonië, tussen jazz en folk, maar uiteindelijk twee accordeonisten die volledig in elkaar opgaan, elkaar uitdagen en stimuleren en daarbij de mooiste muziek van de dag maakten. Maar wat is mooi? Heftig kan ook mooi zijn zoals sousafonist **Arno Bakker** aantoonde met drummer Gerri Jäger en gitarist Anton Goudsmit en die de confrontatie met de op stal staande koeien aanging. De energie van dit trio was aanstekelijk, net als van de Amerikaanse gitarist en banjospeler **Eugene Chadbourne**, die bekkentrekend als gast met de Duitse altsaxofonist Jan Klare en de Belgische trompettist Bart Maris de frontlijn vormde van het kwartet 1000. De bezoekers van Schuur Dick konden bij deze onvermoeibare swing moeilijk op de stobalen blijven zitten. Wie dat niet wilde kon bij **Tobias Delius** terecht in de kerk van Feerwerd, zo'n beetje de enige plek waar je gewoon binnen kon lopen. Rietblazer Delius maakt dan ook niet de gemakkelijkste muziek. Uiterst geconcentreerd werd met pianist Michiel Scheen het geluid uit sax en klarinet onderzocht. Een geluidsonderzoek waar nog geen einde aan lijkt te komen. Of zoals het programmaboekje waarschuwde: "van Tobias Delius zijn we voorlopig nog niet af".

Tom Beetz

Meer foto's vindt u op: <http://bit.ly/1qgIs1W>

JAZZ OP DE PLANKEN

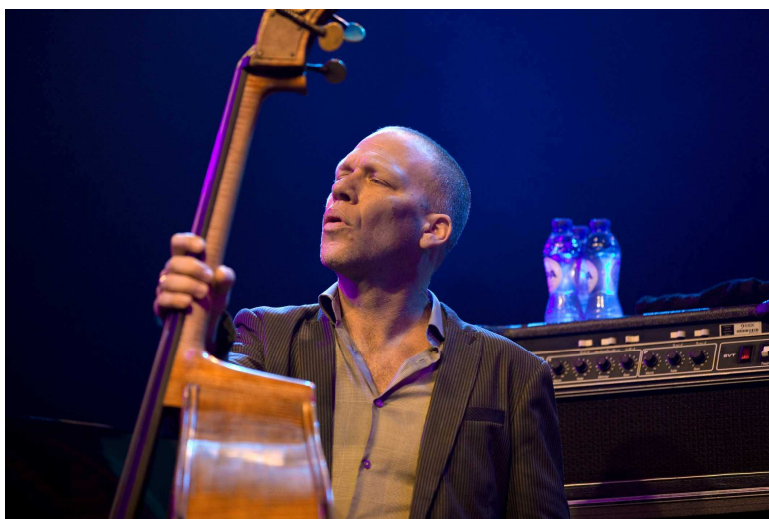
JAZZ MIDDELHEIM

Datum en plaats:

14-17 augustus 2014,
Park Den Brandt, Antwerpen.

Ondanks dat Jazz Middelheim dit jaar geteisterd werd door felle regenbuien, kwamen 19.000 bezoekers op het festival af, meer dan vorig jaar. En al was de zon schaars, slechte concerten waren dat ook, waardoor het een geslaagde editie was.

De eerste dag trokken **Herbie Hancock** en **Wayne Shorter** zoveel publiek dat er grote problemen ontstonden bij de toiletten, muntenverkoop en catering. Wachtrijen van minimaal een halfuur waren die dag de norm. Ook de tent bleek te klein voor de massa die verlangend uitkeek naar de ontmoeting van de jazztitanen. Het was het enige concert dat bitter tegenviel zodat aan het einde van het optreden steeds meer stoelen vrijkwamen die in het begin meer waard waren dan goud. Het leek of Hancock net een nieuw speeltje had aangeschaft, een Korg Kronos Music Workstation met heel veel knopjes waaruit geluid kwam. Hancock koesterde zijn speeltje en keek verbaasd op als er weer iets gekts te horen was. De in zichzelf gekeerde Hancock had geen enkele aandacht voor het publiek of zijn duopartner Shorter, die er nog het beste van probeerde te maken en met zijn sopraansax zonder enige hoorbare respons reageerde op de zoektocht van Hancock. Wat een verschil met het duo-optreden van de Italiaanse pianist **Stefano Bollani** en trompettist **Enrico Rava**. Het waren vooral bekende standards die werden gespeeld, maar de intensieve interactie gaf de nummers een lift. Nog indringender was de samenwerking van pianist **Ahmad Jamal** en drummer **Herlin Riley**. Jamal, die jarenlang zoekende was naar een nieuwe vorm, was verbluffend. Het prachtige gebruik van dynamiek en rust, wat hem eind jaren vijftig zo bijzonder maakte en de afgelopen jaren zo gemist werd, was teruggekeerd, Riley danste op zijn kruk en vuurde de 84-jarige pianist aan tot stratosferische hoogten. De zaal stond op zijn kop, overigens net als bij de andere publieksliefeling bassist **Avishai Cohen**, die met een opzweepend strijkkwartet optrad. Nu is elk optreden van Cohen een belevenis, maar hier was hij sterker dan ooit tevoren met een reis door de muzikale wereld van oorlogsliederen (van het Rode Leger) tot [...vervolg op de volgende pagina](#)

Uiterste concentratie van de buitencategorie bassist Avishai Cohen vlak voordat zijn groep losgaat.

Herbie Hancock test de knoppen van zijn synthesizer uit. Wayne Shorter probeert van de elektronische brij muziek te maken.

Artist in Residence Vijay Iyer was in vele hoedanigheden te horen. Met een dynamisch sextet, met dichters en oorlogsveteranen en hier met het klassieke strijkkwartet HERMESensemble.

JAZZ MIDDELHEIM VERVOLG

Arabishe volksliedjes. Alles kwam hier in een perfecte mix samen, het verbluffende technische meesterschap van Cohen, de dynamische drummer en de fantasierijke pianist.

Opvallend was hoe gemakkelijk het grote publiek meeging met de programmering die ver van gemakzuchtig was, maar juist moedig en gewaagd. De meeste muziek was van een complexiteit die de grenzen van bekend terrein ruimschoots overschreed, en waar menig programmeur voor zou terugschrikken. De keus van pianist **Vijay Iyer** als 'artist in residence' was al zoiets. Drie keer trad hij op met totaal verschillende projecten. De eerste keer met een sextet waarin de beukende drummer Tyshawn Sorey een hoofdrol vervulde. De groep had de dynamiek van Horace Silver en de Jazz-messengers, al had het in muzikale zin niets met Silver van doen en leek pianist Cecil Taylor een grotere inspiratiebron. Zijn tweede optreden had meer met een politiek pamflet te maken dan met muziek. Samen met dichter Mike Ladd en twee Irak-/Afghanistanveteranen werd een boodschap van schaamte en ongemak over het Amerikaanse optreden in die landen afgegeven. De laatste avond stond de muziek weer op de voorgrond, nu op het terrein van de hedendaagse klassieke muziek met het Belgische strijkkwartet HERMESensemble, waarbij Iyer zijn in 2005 geschreven suite 'Mutations', kortgeleden op ECM verschenen, ten gehore bracht en daarmee als componist zijn delicate en zachte kant liet zien.

Het gemak waarmee hedendaagse geïmproviseerde muziek van de Brits-Deense groep **Phronesis**, het jonge Franse pianotalent **Thomas Encho**, en zelfs de moordende rock van **Manngold de Cobre**, om nog maar te zwijgen van de ruimtelijke spacetrip van toetsenist Jozef Dumoulin met **The Bureau of Atomic Tourism**, door de Antwerpenaren werd geaccepteerd moet de programmeurs tot tevredenheid hebben gestemd. De avontuurlijke grote Belgische groepen van saxofonist **Bruno Vansina**, **Mikmääk**, en vooral het grensverleggende **Carate Urio Orchestra** waren daarbij vergeleken traditioneel, al zou dat in Nederland waarschijnlijk gedoemd zijn tot de periferie van kleine luistergroepjes. In deze experimentele programmering waren ook enkele publieksteasers te vinden, rustpunten in een overladen programma.

...vervolg in de rechterkolom

Na een geweldig concert nemen Ahmed Jamal en Herlin Riley glunderend een ovationeel applaus in ontvangst. Links staan bassist Reginald Veal en percussionist Manolo Badrena mee te genieten.

Super neo-bop van trompettist Dave Douglas met bassiste Linda Oh, drummer Rudy Royston en saxofonist Jon Irabagon. Pianist Matt Mitchell staat niet op de foto.

Kon het kwintet van de New Yorkse trompettist **Dave Douglas** in zekere zin nog far-out genoemd worden - hij tapte uit hetzelfde vaatje als Vijay Iyers sextet - dan was de lokale held pianist **Jeff Neve** alweer een stuk toegankelijker, en liet zangeres **Stacey Kent** de oogleden zakken in een sambagetint optreden waarin ze de traditie van de grote blanke jazz-zangeressen als Peggy Lee en Blossom Deary voortzette. De echte teaser was het eerbetoon aan de gepensioneerde Toots Thielemans in een verrassend leuk optreden waarin een groot aantal muzikanten met wie hij ooit samenwerkte zijn nummers speelde. Te horen waren onder anderen pianisten Kenny Werner, Eliane Elias, en Karel Boehlee, drummers Hans van Oosterhout en Bruno Castellucci, en gitarist Philip Catherine. Toots zat zelf onzichtbaar voor het publiek tussen de coulissen te genieten en tot ieders verbazing kwam hij aan het einde niet alleen naar zijn publiek zwaaien, maar speelde hij nog twee nummers mee, zodat dit toch nog net niet het eerste Middelheim festival sinds 1981 werd waarin Toots niet speelde.

Tekst en foto's: Tom Beetz

Voor meer festivalfoto's van Tom Beetz: <http://bit.ly/Y565yJ>

NEW YORK CALLING

THE QUEEN OF THE TRUMPET

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Ze doet me denken aan Madonna als ik de vele foto's van haar op internet bekijk, maar ik zal wel de enige zijn die dat ziet. Veel vaker wordt ze de vrouwelijke Louis Armstrong genoemd of wel 'Little Louis'. Maar haar echte naam is mooier en een beetje exotisch: Valaida Snow. Ergens vorig jaar ontdekte ik haar muziek. Daarvoor had ik nooit van haar gehoord en dat terwijl onze eigen Koningin Wilhelmina haar nog een gouden trompet cadeau heeft gedaan vanwege haar verdiensten als musicus. Volgens Valaida heeft Louis Armstrong haar zelf de naam 'Little Louis' gegeven en noemde hij haar 's werelds beste trompettist, op hemzelf na. Wellicht had ze daadwerkelijk in de buurt kunnen komen van Louis Armstrongs trompetspel als ze daarnaast niet ook zong, danste en acteerde. Een echte entertainer dus en al van jongs af aan.

Valaida Snow werd geboren op 2 juni 1904 in Chattanooga, Tennessee en groeide op in een altijd toerende showbizzfamilie. Valaida en haar twee zusjes Alvaida en Lavaida leerden al op jonge leeftijd vele instrumenten bespelen. Op haar vijftiende was Valaida professioneel entertainer en toerde ze met verschillende bands door het land.

In de jaren dertig ging ze voor een lange toer naar Europa. Eerst naar Engeland, waar ze opnames maakte voor het label Parlophone. Ze woonde een tijd in Parijs en verhuisde daarna naar Kopenhagen, dat tijdens haar verblijf bezet werd door de nazi's. De precieze datum is niet bekend, maar ze werd in 1941 of 1942 opgepakt en naar eigen zeggen door de Duitsers in een concentratiekamp gestopt. Daar zou ze zijn mishandeld en na twee jaar, dankzij haar goede connecties, weer vrijgelaten. Het is echter bekend dat Valaida zeer verslaafd was aan drugs en dit blijkt de ware reden te zijn achter haar arrestatie.

Haar verhaal over haar opsluiting in een concentratiekamp bezorgde haar na haar vrijlating veel publiciteit. Het verhaal werd in eerste instantie ook geloofd, maar werd steeds minder geloofwaardig na vele tegenstrijdige verhalen. Ondanks haar pogingen om het publiek weer aan zich te binden, nam haar bekendheid af en in 1959 stierf ze aan de gevolgen van een beroerte.

Er is niet bijster veel beeld- en geluidsmateriaal van Valaida Snow te vinden, maar gelukkig nog een verzamelalbum van opnames uit 1937 - 1940 in Europa. Ze had een bijzondere sound voor die tijd, niet ruw zoals Bessie Smith, en haar repertoire bestond uit obscure liedjes zoals 'You bring out the savage in me' en 'I can't dance I've got ants in my pants'. Ook zijn er een paar filmpjes van Valaida Snow op YouTube te vinden zoals het onfeilbare 'Patience and fortitude'.

De biografie van Valaida Snow is interessant maar te lang om hier te beschrijven. Op het internet vind je overigens verschillende versies van hoe haar leven kan zijn verlopen, want zelfs over haar geboortjaar valt te twisten (ergens tussen 1900 en 1909). 'The Queen of the Trumpet' zorgde er in ieder geval voor dat er altijd een sappig verhaal over haar te vertellen was. Precies zoals het een echte entertainer betaamt.

Bekijk een video van Valaida Snow:
<http://bit.ly/1BrvnFn>

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

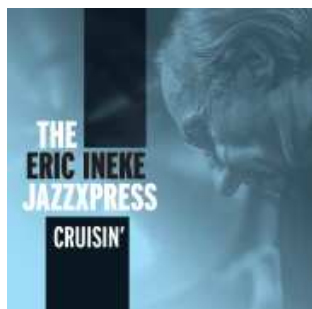
Datum: 8 september 2014

- 1 Manu Katché**
Live In Concert (ACT)
- 2 Bad Plus**
Inevitable Western (Okeh)
- 3 Miles Davis**
Live In Paris 1960 (Fremaux)
- 4 Bobby Hutcherson**
Enjoy The View (Blue Note)
- 5 Charlie Rouse**
Yeah! (Columbia/Japan reissue)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Eric Ineke**
[Cruisin' \(Daybreak/Challenge\)](#)
Nieuwste hardbop kraker van meester Eric Ineke zelf. Zie de recensie op pag. 9 van dit nummer.
- 2 Antonio Sanchez**
[Three Times Three \(Cam Jazz\)](#)
Dubbel cd van slagwerkgigant Sanchez. Zoals de titel al doet vermoeden met drie verschillende trio's (Mehldau/Brewer + Lovano/Patitucci + Scofield/McBride). Subliem samenspel op twee volle cd's.
- 3 Jimmy Cobb**
[Original Mobb \(Smoke Live\)](#)
Stomende live-sessie uit het Smoke Cafe in New York. Met onder anderen pianist Brad Mehldau!

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 3 september 2014

- [Jon Newey, Jazzwise:](#)
Cloudmakers Trio
Abstract Forces (Whirlwind Recordings)
- [Anna Filipieva, Jazz.Ru:](#)
Misha Tsiganov
The Artistry Of The Standard (Criss Cross Jazz)
- [Jan Granlie, Salt Peanuts:](#)
Umlaut Big Band
Nelson's Jacket (Umlaut records)
- [Christine Stephan, JAZZTHETIK:](#)
Louis Sclavis Quartet
Silk And Salt Melodies (ECM/ Universal)
- [Henning Bolte, Jazzism:](#)
Sylvie Courvoisier Trio
Double Windsor (Tzadik)
- [Lars Grip & Patrik Sandberg, Orkester Journalen:](#)
Daniel Karlsson Trio
Fusion For Fish (Brus & Knaster)
- [Cim Meyer, Jazz Special:](#)
Henrik Jensen's Followed By Thirteen
Qualia (Jellymould)
- [Lars Mossefinn, Dag & Tid:](#)
MØSTER!
Inner Earth (Hubro)
- [Luca Vitali, Giornale della Musica:](#)
Steve Lehman
Mise En Abîme (PI Recordings)
- [Axel Stinshoff, Jazz thing:](#)
Johannes Enders
Mellowtonin (Yellowbird/enja)
- [Madli-Liis Parts, Muusika:](#)
Pae Kollektiiv
Pae Kollektiiv (by Pae Kollektiiv 2014)
- [Paweł Brodowski, Jazz Forum:](#)
Adam Czerwiński Friends
Music Of Jarek Śmietana (Universal Music Polska)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

OVERLEDEN

- Jean-Jacques Avenel, 11 augustus 2014 (66)**
Franse bassist. Een eerste ontmoeting met Steve Lacy in Parijs resulteerde in een jarenlange samenwerking met de sopraansaxofonist. Naast de bas had Avenel ook belangstelling voor andere, exotische snaarinstrumenten.
- John Blake Jr., 15 augustus 2014 (67)**
Amerikaanse violist. Geboren en overleden in Philadelphia. Na perioden met McCoy Tyner en bassist Avery Sharpe werkte Blake veel samen met collega-violisten, waaruit in de jaren tachtig de groep BLU onstond, met Blake, (Didier) Lockwood en (Michal) Urbaniak. Was tevens actief in het muziekonderwijs.
- John Ore, 22 augustus 2014 (80)**
Amerikaanse bassist. Ore - in het begin ook abusievelijk gespeld als Orr - is bekend geworden als de bassist in het kwartet van Thelonious Monk in de eerste helft van de jaren zestig, gedurende dezelfde periode dat Frank Dunlop daarin de drummer was. Van de laatste is de exacte overlijdensdatum overigens 7 juli 2014 (zie vorig nummer).
(jjm)

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

LEO CUYPERS
Zeelandsuite
BVHaast

Het verhaal van de Zeelandsuite is legendarisch. Het idee kwam op tijdens een met drank besproeiende avond (natuurlijk). Gaandeweg werd de entourage steeds groter. Optredens op diverse plaatsen, een radio-uitzending, een film, subsidies, kortom steeds meer gedoe. En het kon allemaal in 1977. Uiteindelijk werd de gehele suite, gecomponeerd door pianist Leo Cuypers, op diverse Zeeuwse buitenlocaties in juli uitgevoerd. Met Cuypers zelf op piano, Willem van Manen op trombone, Willem Breuker op sax en basklarinet, Bob Driessen op sax, Harry Miller en Arjen Gorter op bas, en Martin van Duynhoven op drums. In de film die ervan gemaakt werd is per locatie een onderdeel van de suite te horen. Vermaard is de scene op een dijkje aan het eind van een dorpje. Daar werd slechts één noot gespeeld. Die absurde scene zal voor de film zijn gecreëerd. Zouden ze daar ook de complete suite hebben uitgevoerd?

Op de plaat/cd 'Zeelandsuite' komt die ene noot niet terug. De plaat werd in september 1977 in een Vara-radiostudio opgenomen en dus niet live in Zeeland. Het gaat er allemaal vrij slordig aan toe. Niettemin blijft het interessant. Breuker die in het openingsnummer 'Impromptu' net niet de kans krijgt om te ontsporen. 'Something else' is opnieuw een mooi liedje. Het heeft een daverende trombonesolo van Willem van Manen, fraai ondersteund door de saxen. In 'Joplin' laat Willem Breuker zijn sax zo vals mogelijk klinken. Hij mishandelt de noten terwijl de andere blazers hun rijfjes keurig uitspelen. In 'Two bass shit' beleeft Leo Cuypers opmerkelijk woeste avonturen op zijn vleugel. Daarna volgen bassolo's van Miller en Gorter. In het aanbiddelijke 'Memories' speelt Breuker prachtig basklarinet. In zijn solo slaat hij kippig aan het betogen. Als je de muziek een paar keer hebt gehoord, worden de thema's je steeds meer eigen. Een mooi tijdsdocument.

Bekijk hier de film 'Zeelandsuite':
<http://bit.ly/1Att0zx>

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

FESTIVALS OKTOBER

Pianiste Nathalie Loriers (midden) treedt in Brugge op met saxofoniste Tineke Postma en bassist Philippe Aerts. (Foto: www.jackylepage.com)

JAZZ BRUGGE

De Werf, Concertgebouw, Brugge
2 tot en met 5 oktober 2014
[\(http://www.jazzbrugge.be/\)](http://www.jazzbrugge.be/)

Met onder anderen: Nathalie Loriers, Eve Beuvs, Flat Earth Society, Han Bennink, Renaud Garcia-Fons, Courtois-Erdmann-Fincker, Atomic, Paolo Fresu, Andy Sheppard, Elena Duni en Tomasz Stanko.

SOUNDS OF MUSIC

Grand Theatre en andere locaties, Groningen
20 tot en met 26 oktober 2014
[\(http://soundsofmusic.nl/\)](http://soundsofmusic.nl/)

Met onder anderen: Ernst Reijseger, Ensemble 7090, The Necks, De Beren Gieren, Saskia Lankhoorn & het Silvie Courvoisier/Mark Feldman Quartet en het Rudi Mahall/Soko Steidl Quartet.

JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

LantarenVenster, Rotterdam
31 oktober tot en met 2 november 2014
[\(http://www.jazzinternationalrotterdam.nl/\)](http://www.jazzinternationalrotterdam.nl/)

Met onder anderen: John Scofield, Avishai Cohen, Phronesis, Ben van Gelder Quartet, Plaistow, Tigran Hamasyan, De Beren Gieren, Batik, Krupa & the Genes, BvR Flamenco BigBand, Felix Schlarmann Group en Festival Youth Jazz Orchestra.

Meer jazzfestivals vindt u op:

<http://jazzfests.net/countries/?country=nl> (Nederland)
<http://jazzfests.net/countries/?country=be> (België)

VARIA

Dutch Impro Academy 2014

Van 12 tot 19 oktober vindt opnieuw de Dutch Impro Academy (DIA) plaats. De week wordt gevuld met intensieve workshops en individuele lessen, over de technieken en de filosofie van de improvisatie. De cursus wordt begeleid door zes improviserende musici van het collectief dOeK en Instant Composers Pool: Eric Boeren, Wilbert de Joode, John Dikeman, Ernst Glerum, Mary Oliver en Han Bennink. Aan het eind van de week treden de deelnemers en docenten samen op in het Bimhuis. (<http://www.dutchimproacademy.nl/>)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 8 september 2014

- 1 **Sean Jones**
im.pro.vise (Mack Avenue)
- 2 **Cyrus Chestnut**
Midnight Melodies (Smoke Sessions)
- 3 **Cyrille Aimée**
It's A Good Day (Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann.

Website: Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZ-FLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ OP DE PLAAT KORT

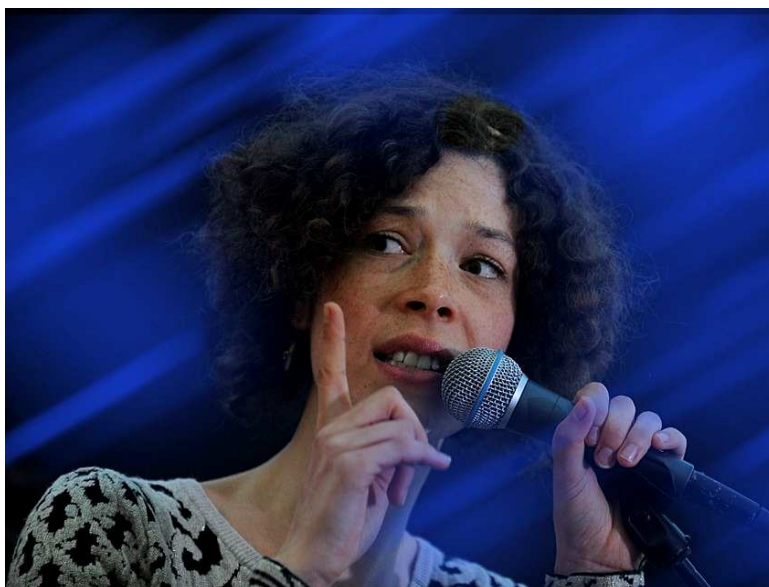
IVO PERELMAN - Book of Sound (Leo Records)
Ivo Perelman (ts), Matthew Shipp (p), William Parker (b)

Het muzikale universum van tenorsaxofonist Ivo Perelman heeft veel weg van een caleidoscoop. We kennen de afzonderlijke elementen ondertussen wel, maar de New Yorkse Braziliaan weet ze telkens opnieuw te configureren tot iets wat we nog niet eerder van hem hebben gehoord. In deze bezetting met alleen piano (Matthew Shipp) en bas (William Parker) is het resultaat van het ronddraaien van de figurenkoker een kamermuziek die zijn wortels heeft in het trio van Jimmy Giuffrè (met Paul Bley en Steve Swallow). Dat is toch een onvermoede richting voor wie Perelman vooral associeert met zijn freejazz-oerkreten. Maar in het licht van zijn recente cd-output komt 'Book of Sound' geenszins als een verrassing. De strijkerachtige klanken van Perelman (die ooit als cellist begon) in combinatie met het sublieme arco-werk van Parker zijn een puur genot. En het muzikale pointillisme dat Shipp daar tegenaan vleit, is al even verrijd.

Herman te Loo

JAZZ OP DE PLANKEN KORT

ZANGERES CHARLOTTE HAESSEN IN VORM TIJDENS WAALSE FESTIVAL JAZZ AU BROUKAY

Voor de 18de Jazz au Broukay waren enkele honderden liefhebbers in het weekend van 22 – 24 augustus voor een echt Benelux-onderonsje afgezakt naar het idyllische Eben-Emael (in de provincie Luik en vlak bij Maastricht). Op zondag 24 augustus trad onder anderen zangeres **Charlotte Haesen** op. De goedlachse, geboren Amsterdamse groeide op in België. Ze studeerde in Amsterdam en Maastricht en verbaasde met haar Luxemburgse band. De band gaf een andere dimensie aan het begrip 'indie' door de jazzy en multiculturele invloeden. Een beloftevolle band die je als onafhankelijk en eigenzinnig kan bestempelen. Energiek slagwerk, wat elektronica en de kristalheldere stem van Charlotte maakten van dit optreden een uitzonderlijk genietbaar concert.

Marino Serdons
(foto: Jean Schoubs)

VARIA

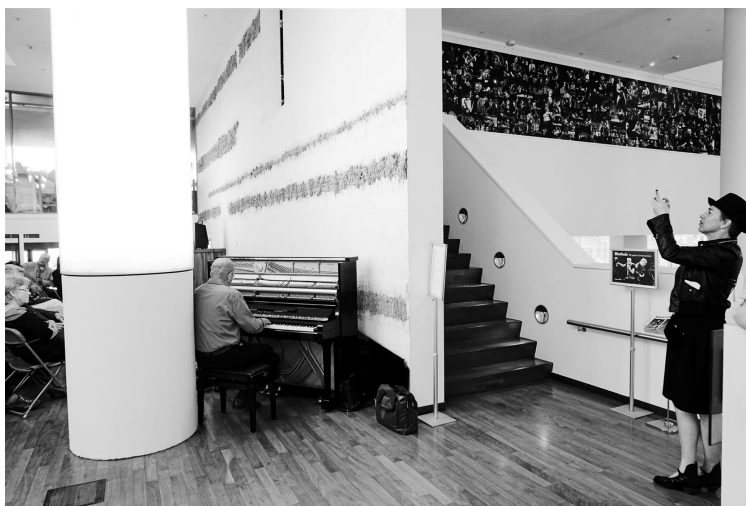
'Bimhuis 40 jaar'-expositie in Openbare Bibliotheek Amsterdam

Het Bimhuis bestaat veertig jaar. Dit wordt onder meer gevierd met een expositie van 508 foto's van 32 fotografen in de Openbare Bibliotheek van Amsterdam. Onder wie onze fotograaf Joke Schot en verder Frans Schellekens, Pieter Boersma, Rico D'Rozario, Govert Driessen en Francesca Patella. Patella stelde samen met Giovanni Piesco de tentoonstelling samen.

Martin Berendse, directeur van de Openbare Bibliotheek, opende op 8 september de expositie. Koen Schouten interviewde fotograaf Frans Schellekens, die in Bimhuis achter de bar stond, artiesten begeleidde, techniek deed en natuurlijk fotografeerde. De tentoonstelling is nog te bekijken tot 3 november 2014.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Gebruikt u Firefox als internetbrowser, dan kan dat, na opening van het blad via jazzflits.nl, door middel van het icoontje rechtsboven. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

Een impressie van de opening van de fototentoonstelling. Rechtsboven zijn de foto's te zien. (Foto: Joke Schot)

De fotogalerij van in totaal 21 meter lang. (Foto: Joke Schot)